

PAVEL SI BARNABA

Decembrie 2018

Slăvit să fie Domnul! Dumnezeu să vă binecuvânteze în dimineața aceasta și să fie cu voi!

Înainte

de a vă așeza, vă rog să deschideți Bibliile împreună cu mine la 1 Petru 1.22-23:

*„Deci,
ca unii care, prin ascultarea de adevăr, v-ați
curățit
sufletele prin Duhul ca să aveți
o dragoste de frați
neprefăcută, iubiți-vă
cu căldură unii pe alții
din toată inima,*

fiindcă

ați

fost născuți

din nou nu dintr-o sămânță

*care poate putrezi, ci dintr-una care nu poate putrezi, prin Cuvântul
lui Dumnezeu, care este viu și
care rămâne în veac.”*

Înainte

de a începe, vreau să vă spun că am o veste tristă. Zilele trecute am primit un telefon de la fratele Joe, care mi-a spus că el și sora Carrie nu vor mai participa la serviciile ținute în această adunare. Fratele Joe mi-a spus că nu este de acord cu învățătura despre venirea Domnului. Nu am primit nici o altă explicație decât aceasta. Așadar, nu știu mai multe, dar ceea ce vreau să spun este că eu îl iubesc foarte mult pe fratele Joe. Noi îl iubim și îl apreciem cu toții. El înseamnă foarte mult pentru noi; ne-am bucurat cu toții de darul său, de cântările pe

care le-a scris, pentru că el a fost unul dintre conducătorii cântărilor de aici. Îl apreciem atât pe el, cât și pe sora Carrie, iubim duhul lor original, dulceața lor și familia lor și putem spune că ne va lipsi foarte mult părtășia cu ei. Vă rog să nu uitați că sora Carrie va avea peste câteva săptămâni un copil și cu siguranță nu va fi un timp ușor pentru ea. Astfel, vă rog să nu-i uitați pe fratele și sora noastră, să nu-i uitați în rugăciunile voastre, nici măcar când serviți masa, pentru că au nevoie de încurajare. Noi dorim să fim acolo pentru ei, deoarece înseamnă mult pentru noi.

Având

aceasta pe inima mea, în dimineața aceasta nu-mi este deloc ușor să trec la propovăduirea Evangheliei. Nu este un lucru ușor, dar Dumnezeu Se află la controlul tuturor copiilor Săi și fiecare dintre noi trebuie să dăm socoteală înaintea Lui, ca individ. Dumnezeu poate face cu noi orice vrea El, nu este propria noastră idee, gândire sau dorință. Noi trebuie să ne ținem de mâna lui Dumnezeu, iar El are dreptul să-Și poziționeze copiii oriunde vrea să-i pună. În ce ne privește, noi trebuie să-L lăsăm pe Dumnezeu să fie Dumnezeu.

Am

aici un citat pe care doresc să-l citesc. Este din mesajul „**Influența**” din anul 1964:

„...De

multe ori întâlnesc un om cu care nu sunt de acord și nici el nu este de acord cu mine, dar dacă nu ne putem pune de acord pe baza toleranței, pe baza gândului de a avea o părtășie mai bună și alte lucruri, eu nu voi spune nimic despre aceasta. Dacă nu sunt de acord cu un om și nu-l pot îmbrățișa, din inimă, știind că este fratele meu, atunci nu ar trebui să vorbesc despre el. Așa este. Noi trebuie să facem aceasta.”

Aș

vrea să citesc încă o dată versetele citite la început, pentru

că sunt foarte importante:

*„Deci,
ca unii care, prin ascultarea de adevăr, v-ați
curățit sufletele prin Duhul ca să aveți
o dragoste de frați neprefăcută...”*

Ce
face nașterea din nou? Care este rodul ei? O dragoste de frați
neprefăcută. Slăvit să fie Domnul!

*„iubiți-vă
cu căldură...”*

Cuvântul
„cu căldură” înseamnă „intens, cu ardoare”.

Deci,
dacă inima noastră a fost curățită, ar trebui să iubim cu
ardoare, dintr-o inimă curată.

*„...fiindcă
ați fost născuți din nou nu dintr-o
sămânță care poate putrezi, ci dintr-una care nu
poate putrezi, prin Cuvântul lui Dumnezeu, care este viu și
care rămâne în veac.”*

Noi
credem că am ajuns în această poziție, printr-o Sămânță care
nu poate putrezi, prin Cuvântul lui Dumnezeu. Atunci, ar trebui să
avem o dragoste neprefăcută pentru frați și să fim capabili să
iubim dintr-o inimă curată, cu ardoare. Aceasta este ceea ce dorim
să facem.

Aș
vrea să împărtășesc cu voi un tablou al Cuvântului care m-a
ajutat și pe mine.

Vă
rog să vă imaginați că înaintea noastră există astăzi un

Munte mare care are un vârful mare, iar noi ne uităm la acest Munte mare pe care-L numim „Cuvântul lui Dumnezeu”, Mesajul orei, Cuvântul restituit pe care ni l-a dat Dumnezeu astăzi. Să ne imaginăm că pe acest Munte mare urcă doi oameni. Este un Munte imens, pentru că Cuvântul care ne-a fost restituit este imens. Este Gândul desăvârșit al lui Dumnezeu și este foarte mare, iar acești doi oameni merg împreună, urcă acest Munte, vin la Mesaj și ajung la descoperire. Tot ce se afla în Gândul lui Dumnezeu a fost descoperit astăzi, și dorind să urce acest Munte, unul dintre ei merge la dreapta, iar celălalt o ia la stânga. Vă rog să vă închipuiți că în timp ce urcă Muntele, ei comunică prin stație. Astfel, unul spune: „Am dat de o Stâncă solidă”, în timp ce celălalt zice: „Eu mă aflu pe o pajiște frumoasă, cu flori și pășărele.” Ei văd părți diferite ale Muntelui și descriu lucrurile în mod diferit, dar dacă nu au încredere unul în celălalt, dacă nu au credință în Muntele pe care se află, în înțelegerea acestuia, destul de repede, pe măsură ce vor continua să urce și să-și compare notițele, vor vedea că de fiecare dată când vorbesc, văd ceva diferit. Fiecare conversație va fi diferită, iar atunci vor începe să aibă în mintea lor îndoieli cu privire la fratele lor: „Poate a deviat și se află pe un alt munte, poate nici nu mai este în Mesaj. Unde este el? Eu nu văd aceasta. Urc acest Munte de multă vreme, dar nu am văzut niciodată ceea ce vede el!”

Așadar,
trebuie să fiți foarte atenți. Trebuie să știți că vă aflați pe Muntele corect și trebuie să știți cine este fratele vostru, așa că, ascultați-l! Aveți amabilitatea de a-l asculta pe fratele vostru și vorbiți unul cu altul. Din locul în care se află, el vede ceva ce voi nu puteți vedea, iar voi vedeți ceva ce nu poate vedea el. Cheia este să avem descoperirea: „Mă aflu pe Muntele pe care trebuie să fiu”, și să știm că suntem pe acel Munte. „Iar acela este fratele meu”. Aceasta este ceea ce trebuie să știm.

Nu

trebuie să înțeleg totul, nu trebuie să cunosc toate părțile, ci ceea ce trebuie să știu este: „Acela este fratele meu, iar eu sunt pe Muntele pe care trebuie să fiu!” Cheia este să continuăm să urcăm.

Dacă

vă opriți și săpați un mic tunel sau vă zidiți o casă, iar el face același lucru, dintr-o dată vă veți afla pe același Munte, crezând că celălalt a ajuns pe muntele care nu trebuie și este înșelat pe deplin. Cheia este să continuați să urcați pe acest Munte pentru că ați început această călătorie împreună, iar dacă veți continua să urcați pe Muntele cu un singur vârf, în cele din urmă veți ajunge din nou împreună în același loc, iar când veți privi în jos veți înțelege că v-ați aflat tot timpul pe același Munte. „Eu descriam doar ceea ce puteam vedea, iar tu la fel, ambii aveam dreptate și ambii greșeam”.

Mândria

și aroganța unui om va spune: „Eu știu totul, eu știu totul, eu am dreptate, iar dacă tu nu vezi lucrurile așa cum le văd eu, ești greșit.” Aceasta este mândrie și aroganță. Orice ființă umană are aceasta, dar eu vreau să am atitudinea corectă pentru că aceste lucruri se întâmplă. Noi toți trebuie să mergem în direcția în care ne conduce Dumnezeu, dar noi trebuie să știm cine este fratele nostru și să nu ne îndoim de aceasta doar pentru că Dumnezeu spune: „Te vreau aici!” Aceasta nu schimbă nimic! Omul acela rămâne fratele meu. Aceasta nu schimbă Muntele pe care ne aflăm. Eu vreau să fiu acolo unde m-a pus Dumnezeu pe mine sau unde vrea să fiu, nu s-a schimbat nimic.

Uneori,

din cauza sentimentelor umane, din mândrie sau poate din cauza dezamăgirii, începem să facem acuzații care nu sunt corecte. Începem să spunem lucruri care nu sunt adevărate, iar Dumnezeu aude. El este Cel care deține controlul, El Se mișcă, El re-poziționează, Dumnezeu face totul.

Haideți

să-L lăsăm pe Dumnezeu să fie Dumnezeu, iar fratele meu să fie fratele meu, pentru că eu doresc un singur lucru: să urc acest Munte. Eu știu că nu văd tot și așa vrea să văd ceea ce vede și altcineva, așa vrea să comunic cu cineva prin stație și să spun: „Ce se vede în partea de Vest? Vrei să-mi descrii și mie ceea ce vezi? O, este minunat!”

„Cum arată lucrurile pe acolo?”

„Eu nu văd nimic din ceea ce spui tu!”

Eu vreau să am încredere în fratele meu și să spun: „Spune-mi, pentru că eu nu văd ceea ce vezi tu, dar dacă Dumnezeu vrea să văd și eu aceste lucruri, le voi vedea.” Eu nu voi discredita niciodată ceea ce spui tu și nu voi spune: „Nu ești pe muntele potrivit! Nu voi discredita ceea ce vezi tu. Împărtășește cu mine ceea ce vezi, iar eu voi face la fel, voi împărtăși cu tine ceea ce văd.” Iar când vom ajunge în vârf și vom privi în jos, vom spune: „O, este minunat! Totul este bine! Totul este adevărat! Am avut o mică neînțelegere acolo, dar Dumnezeu a reparat-o, iar eu am putut să mă uit înapoi și am putut vedea.”

Haideți să ne smerim și să rămânem smeriți și dependenți de Dumnezeu! Să spunem: „Avem nevoie de Dumnezeu în fiecare clipă, pentru descoperire, pentru că fără descoperire nu voi câștiga niciodată această bătălie. Înțelegerea intelectuală nu-mi va folosi la nimic.”

Urcarea pe acest Munte se face prin descoperire, nu prin înțelegere intelectuală, iar descoperirea nu vine prin mândrie și aroganță, nici prin intelectul omului, ci prin umilință, respect și rugăciune înaintea lui Dumnezeu: „Doamne, dorești să Te arăți mai mult? Vrei să-mi descoperi și mie aceste lucruri pentru că nu

le înțeleg. Ajută-mă să le văd clar.” Haideti să ne smerim.

Astfel,

am cugetat la Pavel și la Barnaba, iar în continuare aș vrea să mergem prin Biblie și să facem un studiu biblic cu privire la ei, pentru că aici sunt niște lucruri care mi-au vorbit cu adevărat și m-au binecuvântat foarte mult.

Să

mergem în Cartea Faptelor. Noi știm că Dumnezeu i-a pus pe Pavel și pe Barnaba într-o slujbă, dar a venit un timp când ei s-au despărțit și au mers pe căi diferite. Noi știm multe despre apostolul Pavel, am privit la viața sa, există multe Scripturi care scriu despre convertirea sa și știm că Dumnezeu l-a chemat, l-a însărcinat și l-a umplut cu Duhul Sfânt, de aceea, dorim să-l privim pe Barnaba, să-l urmărim în Scripturi.

Să

mergem în Fapte 4.34-37:

„Căci

nu era niciunul printre ei care să ducă lipsă: toți cei ce aveau ogoare sau case le vindeau, aduceau prețul lucrurilor vândute.”

Noi

am citit de multe ori aceste versete, cunoaștem întâmplarea și știm că vom ajunge la Anania și Safira. Apostolii se adunau împreună, iar cei care aveau ceva, vindeau ceea ce aveau și puneau banii la picioarele apostolilor, și aceștia erau împărțiți în funcție de nevoi. Noi știm că aici ajungem la Anania și Safira, dar înainte de a ajunge la ei, îl găsim pe Barnaba.

Să

citim versetele din nou:

„Căci

nu era niciunul printre ei care să ducă lipsă: toți cei ce aveau ogoare sau case le vindeau, aduceau prețul lucrurilor vândute

și-l

*puneau la picioarele apostolilor, apoi se împărțea
fiecăruia după cum avea nevoie.*

Iosif,

numit de apostoli și

*Barnaba, adică, în talmăcire, „fiul mângâierii”, un levit,
de neam din Cipru,*

a

*vândut un ogor pe care-l avea, a adus banii și
i-a pus la picioarele apostolilor.”*

În

continuare, scrie despre Anania și Safira, a căror poveste o
cunoaștem, dar înainte de aceasta, găsim pe cineva care a procedat
corect și despre care este o singură mențiune în Biblie, acesta
fiind Barnaba. Biblia descrie foarte clar tabloul lui Barnaba în
Fapte

9.26-27:

„Când

*a ajuns în Ierusalim, Saul a căutat să se lipească de ucenici,
dar toți se temeau de el, căci nu puteau să creadă că este
ucenic.”*

Noi

îl cunoaștem ca și Pavel, dar înainte de convertirea sa, s-a
numit Saul din Tars.

El

fusese în Damasc,

unde

a predicat, apoi a trecut prin toate celelalte lucruri prin care a
trecut, după care a venit la Ierusalim.

„Când

*a ajuns în Ierusalim, Saul a căutat să se lipească de ucenici,
dar toți se temeau de el, căci nu puteau să creadă că este
ucenic.*

*Atunci,
Barnaba l-a luat cu el, l-a dus la apostoli și le-a istorisit cum,
pe drum, Saul văzuse pe Domnul, care i-a vorbit, și cum în Damasc
propovăduise cu îndrăzneală în Numele lui Isus.”*

Așadar,
cu toate că Pavel a fost însărcinat de Stâlpul de Foc, Isus
Hristos Însuși l-a chemat din Stâlpul de Foc, iar Anania și-a pus
mâinile peste el și ochii lui s-au deschis, după care a plecat să
predice, când
a ajuns la Ierusalim, apostolii nu au crezut că Pavel se convertise
cu adevărat și era un apostol. Dar Barnaba s-a ridicat de partea
lui, l-a luat, l-a dus în prezența lor și a spus ce a făcut în
Damasc, a povestit totul despre convertirea lui și toate celelalte
lucruri, iar atunci, l-au primit. Deci, putem vedea că Dumnezeu i-a
pus pe cei doi împreună.

Să
mergem mai departe în Fapte
11.19-20:

*„Cei
ce se împrăștiaseră
din pricina prigonirii întâmplare cu prilejul lui Ștefan
au ajuns până în Fenicia, în Cipru și
în Antiohia și
propovăduiau Cuvântul numai iudeilor.*

*Totuși
printre ei au fost câțiva
oameni din Cipru și
din Cirene, care au venit în Antiohia, au vorbit și
grecilor și
le-au propovăduit Evanghelia Domnului Isus.”*

Aceasta
era prima dată când li se propovăduia neamurilor, pentru că până
atunci, le propovăduiseră numai evreilor, dar în Antiohia, au

Început să le propovăduiască și grecilor, neamurilor.

*„Mâna
Domnului era cu ei și
un mare număr de oameni au crezut și
s-au întors la Domnul.*

*Vestea
despre ei a ajuns la urechile Bisericii din Ierusalim, și
au trimis pe Barnaba până la Antiohia.”*

*(v.
21-22).*

Aici
vedem că Barnaba a fost trimis pentru că se întâmpla ceva nou.
Evanghelia Domnului Isus Hristos era predicată evreilor, aceasta
întâmplându-se în Antiohia, iar ei l-au trimis acolo pe Barnaba,
ca să vadă ce se petrecea.

*„Când
a ajuns el și
a văzut harul lui Dumnezeu, s-a bucurat și
i-a îndemnat pe toți
să rămână cu inimă hotărâtă alipiți
de Domnul.*

*Căci
Barnaba era un om de bine, plin de Duhul Sfânt și
de credință.*

*Și
destul de mult norod s-a adăugat la Domnul.*

*Barnaba
s-a dus apoi la Tars, ca să caute pe Saul*

*și,
când l-a găsit, l-a adus la Antiohia. Un an întreg, au luat parte
la adunările Bisericii și
au învățat*

*pe mulți
oameni. Pentru întâiași
dată, ucenicilor li s-a dat numele de creștini
în Antiohia.”
(v.23-26).*

Povestea
spusă aici este minunată, iar noi înțelegem că adevărata
intrare a apostolului Pavel în Ierusalim a fost făcută de Barnaba,
și la fel intrarea sa în Antiohia, în slujbă. Mai
întâi a fost trimis acolo Barnaba, pentru a vedea ce se petrecea.
El i-a încurajat pe cei la care le fusese propovăduit Domnul Isus
Hristos și mulți au fost adăugați la numărul credincioșilor,
așa că Barnaba a plecat de acolo în Tars, ca să-l ia pe Pavel cu
el. L-a luat și au mers împreună în Antiohia, unde au predicat și
au învățat noroadele timp de un an. Și pentru prima dată, cei
din Antiohia au primit numele de creștini.

Vedeți,
unde ar fi fost slujba lui Pavel fără Barnaba? Dumnezeu
l-a folosit pe Barnaba pentru a-l introduce pe Pavel în Ierusalim și
în Antiohia, în această slujbă nouă. Îl puteți vedea pe
Dumnezeu punând piesele împreună? Vedeți, Dumnezeu orchestra
aceasta, totul era în mâinile Lui.

În
Fapte
12.25
scrie:

*„Barnaba
și
Saul, după ce și-au
împlinit însărcinarea, s-au întors din Ierusalim, luând cu ei pe
Ioan, zis și
Marcu.”*

Ioan

zis și Marcu este cunoscut de asemenea ca Ioan Marcu sau ca Marcu din Noul Testament. Din ceea ce spune Scriptura, el a fost un nepot al lui Barnaba, iar mama lui Ioan Marcu a ținut adunări de rugăciune în casa ei din Ierusalim. Noi știm că atunci când Petru a fost eliberat din închisoare, a mers și a bătut la ușa casei în care se rugau ei, adică a casei mamei lui Ioan Marcu.

Vedeți,
când citim în Scripturi totul se leagă, toți acești oameni aveau legături unii cu alții. Când a fost eliberat, Petru a venit la casa mamei lui Ioan Marcu, a bătut la ușă, iar servitoarei care s-a dus să deschidă, nu i-a venit să creadă că era el, așa că l-a lăsat la ușă și a alergat să le spună celorlalți cine era la ușă.

Așadar,
Ioan Marcu era nepotul lui Barnaba, iar când Pavel și Barnaba s-au întors la Ierusalim, l-au luat cu ei și pe Ioan Marcu.

În
Fapte
13.1-2
citim:

*„În
Biserica din Antiohia erau niște
proroci și
învățători:
Barnaba, Simon, numit Niger, Luciu din Cirene, Manaen, care fusese
crescut împreună cu cârmuitorul Irod, și
Saul.*

*Pe
când slujeau Domnului și
posteau, Duhul Sfânt a zis: „Puneți-Mi
deoparte pe Barnaba și
pe Saul pentru lucrarea la care i-am chemat.”*

Cine

i-a pus împreună pe Barnaba și pe Pavel? Dumnezeu. El a spus:

„Puneți-Mi

deoparte pe Barnaba și pe Saul pentru lucrarea la care i-am chemat.”

Ei

au început să lucreze împreună, iar Barnaba a fost cel care l-a introdus pe Saul, și pe măsură ce posteau și se rugau, Duhul

Sfânt a spus: *„Puneți-Mi*

deoparte pe Barnaba și pe Saul pentru lucrarea la care i-am chemat.”

Așadar,

ei au fost puși împreună de Dumnezeu Însuși.

„Atunci,

după ce au postit și

s-au rugat, și-au

pus mâinile peste ei și

i-au lăsat să plece.

Barnaba

și

Saul, trimiși

de Duhul Sfânt, s-au coborât la Seleucia și

de acolo au plecat cu corabia la Cipru.

Ajunși

la Salamina, au vestit Cuvântul lui Dumnezeu în sinagogile iudeilor. Aveau de slujitor pe Ioan.”

(v.

3-5).

Așadar,

în această primă călătorie misionară în care au fost trimiși de Duhul Sfânt, Pavel și Barnaba l-au luat cu ei pe Ioan Marcu, nepotul lui Barnaba, dar vom vedea că acesta urma să fie un subiect de discuție viitor.

În

versetul 13 citim:

*„Pavel
și
tovarășii
lui au pornit cu corabia din Pafos și
s-au dus la Perga, în Pamfilia. Ioan s-a despărțit
de ei și
s-a întors la Ierusalim.”*

Aici vedem că Ioan i-a părăsit pe Pavel și Barnaba și a mers la Ierusalim. Din pasajul acesta nu ne putem da seama cât de grav a fost acest lucru, dar vom vedea mai târziu. Acolo a fost o problemă, iar Ioan i-a lăsat acolo și s-a întors la Ierusalim.

Să mergem mai departe, în Fapte 15. Pavel și Barnaba și-au încheiat călătoria, s-au întors în Antiohia și au continuat să propovăduiască Evanghelia, iar în Fapte 15.1, citim:

*„Câțiva
oameni veniți din Iudeea învățau pe frați și ziceau: „Dacă
nu sunteți tăiați împrejur după obiceiul lui Moise, nu puteți
fi mântuiți.”*

Aici vedem că au venit niște bărbați din Ierusalim, aparent de la sediu, care amestecau Legea cu harul, amestecau învățătura tradițională cu noua cale de a trăi și aduceau o religie hibrid spunându-le la oameni că trebuie să fie tăiați împrejur și să țină alte lucruri din Legea lui Moise. Când au auzit aceasta, Pavel și Barnaba au spus clar: „Nu vom accepta aceasta cu nici un chip!”

„Pavel

și
Barnaba au avut cu ei un viu schimb de vorbe și
părerii deosebite, și
frații
au hotărât ca Pavel și
Barnaba și
câțiva
dintre ei să se suie la Ierusalim, la apostoli și
prezbiteri, ca să-i întrebe asupra acestei neînțelegeri.

După
ce au fost petrecuți
de Biserică până afară din cetate, și-au
urmat drumul prin Fenicia și
Samaria, istorisind întoarcerea neamurilor la Dumnezeu, și
au făcut o mare bucurie tuturor fraților.

Când
au ajuns la Ierusalim, au fost primiți
de Biserică, de apostoli și
de prezbiteri și
au istorisit tot ce făcuse Dumnezeu prin ei.”

(v.
2-4).

Noi
vedem că atunci când a început disputa, Pavel și Barnaba au stat
împreună împotriva acelei învățături tradiționale
amestecate cu Calea nouă a harului. Pavel și Barnaba au stat
alături unul de celălalt, au fost trimiși de biserică la
Ierusalim, s-au împotrivit fariseilor și mulțimii care spunea
cutare și cutare lucru, iar apostolii au fost de acord cu ei și au
scris o scrisoare în care au spus: „Nu adăugăm nimic la cele
spuse de voi.”

Vedeți,
Dumnezeu i-a pus împreună, iar ei au lucrat umăr la umăr și au
făcut lucruri mărețe pentru Împărăția lui Dumnezeu. Astfel,

vedem că în versetul
35,
s-au întors înapoi în Antiohia și
au rămas acolo:

*„Pavel
și
Barnaba au rămas în Antiohia și
învățau
pe norod și
propovăduiau, cu mulți
alții,
Cuvântul Domnului.*

*După
câteva zile, Pavel a zis lui Barnaba: „Să ne întoarcem și
să mergem pe la frații
din toate cetățile
în care am vestit Cuvântul Domnului, ca să vedem ce mai fac.”
(v.
36).*

Vedeți,
ei erau încă tovarăși de slujbă, lucrau încă împreună. Prima
dată, au fost trimiși de Duhul Sfânt, au fost puși deoparte
pentru slujbă, iar aici vedem că s-au întors înapoi și au
propovăduit împreună; au
stat împreună pentru acest nou fel de a trăi, pentru acest Mesaj
al harului, după
care Pavel
s-a ridicat și a spus: „Să mai facem o călătorie și
să ne întoarcem să-i vizităm pe toți cei pe care i-am vizitat
înainte”, iar Barnaba a răspuns: „Sigur că da, să mergem.”

*„Barnaba
voia să ia cu el și
pe Ioan, numit Marcu.”*

Acesta este nepotul său, cel care fusese cu ei și care plecase în

Pamfilia.

„dar

Pavel socotea că nu este bine să ia cu ei pe acela care îi părăsise din Pamfilia și nu-i însoțise în lucrarea lor.”

(v.

37-38).

Așadar,

aceasta era o problemă. Când Ioan a plecat în Pamfilia, a lăsat o problemă. El nu a pornit

cu ei în lucrare, a părăsit lucrarea și s-a întors acasă, la

casa mamei sale, în Ierusalim, iar

când au dorit să plece din nou în lucrare, Barnaba a spus: „Să-l luăm și pe Marcu.” Dar Pavel a zis:

„Nu este bine să-l luăm cu noi pentru că a mai părăsit lucrarea o dată.” Astfel, între Pavel și Barnaba s-a creat un dezacord care a dus la despărțirea lor.

„Neînțelegerea

aceasta a fost destul de mare, ca să-i facă să se despartă unul de altul. Barnaba a luat cu el pe Marcu și a plecat cu corabia la Cipru.

Pavel

și-a

ales pe Sila și

a plecat după ce a fost încredințat de frați

în grija harului Domnului.

El

a străbătut Siria și

Cilicia, întărind Bisericile.”

(v

39-41).

Acesta

este momentul în care ajungem în dificultate. Cine avea dreptate și

cine greșea? Care dintre ei avea Duhul Sfânt și care nu-L avea? Biblia spune că Barnaba era plin de Duhul Sfânt și de credință și era un om bun. El a fost cel care a stat de partea lui Saul, în Ierusalim și tot el l-a dus în Antiohia și l-a prezentat bisericii de acolo. Mai mult, Duhul Sfânt i-a pus pe amândoi în slujbă și i-a trimis prima dată. Noi știm aceasta, dar acum s-a ivit o neînțelegere cu privire la Ioan Marcu, care era nepotul lui Barnaba și care a mers cu ei în prima lor călătorie, după care i-a părăsit, ceea ce a lăsat în inima lui Pavel neîncredere, așa că a spus: „Nu este bine să-l luăm cu noi, pentru că a mai părăsit lucrarea o dată. Dacă ne părăsește din nou?” Neînțelegerea dintre ei a fost atât de aprinsă, încât s-au despărțit și au lucrat în locuri diferite. Barnaba l-a luat pe Marcu și au mers în Cipru, iar Pavel l-a ales pe Sila și a mers în drumul său.

Aș vrea să-mi spuneți cine avea dreptate și cine greșea? Care dintre ei avea Duhul Sfânt? Imaginați-vă că sunteți în biserica din Antiohia când s-a întâmplat aceasta. Ați văzut lucruri mari, v-ați aflat în biserică, vă amintiți cum a venit Barnaba pentru prima dată la voi, cum a venit din Ierusalim și cât de minunat a fost. El a venit jos, a recunoscut lucrarea și a adus îmbărbătări, apoi s-a dus, l-a adus pe Saul și au petrecut un an întreg cu ei acolo. Voi ați fi putut spune: „Eu am fost acolo, am făcut parte din primii credincioși și am trăit vremuri minunate. Oamenii se întorceau la Domnul, învățam atât de multe lucruri și îmi amintesc când i-a chemat Duhul Sfânt și i-a trimis împreună. Îmi amintesc că ei s-au întors înapoi și ne-au relatat toate mărturiile, toate vindecările, toate biruințele, cum guvernatorul cutare l-a ascultat, cum l-au găsit pe fratele cutare la piață și multe alte lucruri.” Biserica cunoștea toate aceste lucruri, toată istoria ei, cunoșteau toată povestea, fiind implicată îndeaproape de-a

lungul timpului. Aici, în Antiohia, ei au ajuns la o neînțelegere atât de mare încât s-au separat, așa că unul a plecat într-o parte și celălalt în partea cealaltă. Vă puteți imagina că în ziua aceea vă aflați în biserică, iar ei au plecat fără să fie rezolvată problema? Ei nu s-au putut pune de acord, de aceea, unul a mers într-o parte, iar celălalt a mers în partea cealaltă. Vă puteți imagina discuțiile de la prânz?

„Eu nu cred că Barnaba ar fi trebuit să-l contrazică pe Pavel.”

„Ce vrei să spui? Barnaba l-a adus aici pe Pavel, el a fost primul, deci, Pavel ar fi trebuit să asculte de el.”

Dar nimeni nu a avut dreptul să spună cine avea dreptate și cine greșea. Nimeni! Noi nu găsim nicăieri că Biblia îl condamnă pe Barnaba; Biblia nu-l numește decât credincios. Chiar și Pavel face mai târziu referire la Barnaba, dar nu spune nimic rău despre el, în epistolele sale. Barnaba nu a încetat să fie un credincios, nu a încetat să fie un apostol, un predicator și Duhul Sfânt nu l-a părăsit, așa că lucrarea s-a dublat. Barnaba s-a dus în Cipru cu Marcu și a continuat să trudească, a continuat să predice, a continuat să meargă în sinagogi și să propovăduiască Mesajul la greci, la evrei și la oricine îl asculta.

El a continuat să lucreze și să trudească, iar dacă urmăriți istoria bisericilor, el era în continuare în slujbă și avea loc multe lucruri, iar Istoria Bisericii spune că a murit ca martir în Cipru; el și-a dat viața pentru lucrarea Domnului.

Voi nu puteți să-mi spuneți astăzi cine a avut dreptate atunci și cine a greșit. Dacă în ziua aceea ați fi fost în biserică din

Antiohia, tot nu ați fi putut da un verdict. Nu conta dacă soțul și soția s-au dus acasă și nu au fost de aceeași părere. Poate el a spus: „Nu pot să cred că Barnaba a făcut așa ceva!”, iar ea a replicat: „Ce vrei să spui? Pavel ar fi trebuit să asculte de Barnaba.” Vă puteți imagina? Noi spunem: „O, ei erau desăvârșiți cu toții, au ajuns la desăvârșire!”, dar au avut aceleași discuții care au loc și astăzi.

Natura

umană nu s-a schimbat de la început deloc, nici măcar un pic. Când omul a căzut la început, Dumnezeu a venit jos și l-a întrebat:

„Ce s-a întâmplat?” Atunci

bărbatul a spus: „A

fost femeia!” Exact același lucru se întâmplă azi. De fapt,

Adam nu a spus că a fost femeia, ci a spus: „Femeia pe care mi-ai dat-o Tu.”

El arăta cu degetul spre Dumnezeu; niciodată nu a arătat cu

degetul spre el însuși, ci a spus: „Femeia pe care mi-ai

dat-o Tu;

este vina ei și a Ta.”

Prieteni,

natura umană nu s-a schimbat deloc. Nici măcar un lucru nu s-a

schimbat. Acum înțelegeți? Imaginați-vă că sunteți în

biserica din Antiohia. Vă amintiți cum a venit Barnaba, vă

amintiți cum l-a adus pe Pavel, cum a intrat în slujbă, vă

amintiți profețiile, vi-l

amintiți mergând afară, vă amintiți mărturiile, și dintr-o

dată a apărut o neînțelegere atât de mare între ei, încât

s-au despărțit, au plecat pe căi diferite și nu au mai lucrat

niciodată împreună. Cine avea Duhul Sfânt? Potrivit Bibliei, îl

aveau amândoi.

Vedeți,

noi trebuie să-L lăsăm pe Dumnezeu să mute unde dorește piesele

Sale pe tabla de șah.

Noi

trebuie să fim îndeajuns de maturi și să spunem: „Acela este

fratele meu, iar dacă Dumnezeu dorește să ia o piesă și s-o mute în altă parte, Acela este Dumnezeu!” Eu spun: „Doamne, binecuvântează-l pe fratele meu. Dacă Tu vrei să-l muți de aici, acolo, binecuvântează-l, mută-l, dăruiește-i propășire și binecuvântează-l în orice fel îl poți binecuvânta.” Eu nu vreau ca dintr-o dată să schimb partea pe tabla de șah și să încep să joc ca o piesă neagră. De partea aceasta există numai piese albe și ele sunt împotriva pieselor negre de pe partea cealaltă, iar dacă Dumnezeu ia o piesă și o pune altundeva, noi nici măcar nu am știut că El poate face această mișcare... Eu nici măcar nu am știut că este o mișcare permisă. El a fost aici și dintr-o dată nu mai este.

„Ce ai făcut, Doamne?” Eu nu voi pune piesa aceea pe partea cealaltă a tablei, nu voi face din ea o piesă neagră, dar nici nu voi trece de partea cealaltă începând să joc împotriva piesei lui Dumnezeu. Îl voi lăsa pe Dumnezeu, pentru că El este marele Jucător de șah, iar uneori El face o mișcare cu care-l surprinde pe Diavol. Uneori, El face o mișcare, și de cele mai multe ori, s-ar părea că lucrurile merg ca și cum El va pierde cu siguranță o anumită piesă, dar în realitate, tot ce face El este să întindă o cursă Diavolului. Poate mișcarea Lui pare surprinzătoare pentru voi sau pentru mine, poate îl surprinde chiar și pe vrăjmaș, dar acesta este scopul, pentru că El este Dumnezeu. El îl face pe Diavol să fie prea încrezător, iar pe noi să fim dezorientați, dar El va face ceva ce n-am crezut niciodată că va face.

Următorul

lucru pe care-l vedem este că Diavolul este în șah mat, iar noi nu știm cum s-a întâmplat aceasta. Este din cauză că Dumnezeu este la cârmă, iar noi trebuie să-L lăsăm pe El să fie la cârmă; noi trebuie să fim fericiți că El este la cârmă. Eu nu vreau să dețin controlul, nu vreau să mut nici o piesă, ci vreau să spun: „Doamne, sunt aici. Poți să mă muți, dacă aceasta este voia

Ta. Eu nu mă mișc, dar dacă Tu vrei să mă muți, mă voi muta.”

Eu

vreau să mă încred în brațul Domnului și să-L las pe El să facă mișcărilor. Vreau să-L las pe El să mute orice piesă dorește și oriunde dorește El. Slăvit să fie Domnul! Nu noi trebuie să decidem cine are dreptate și cine greșește!

Dacă

veți face aceasta, veți intra într-un mare bucluc încercând să aflați cine are dreptate și cine greșește. Dacă veți încerca să decideți cine are dreptate și cine greșește, veți ajunge de partea neagră și veți lupta împotriva pieselor albe.

Întrebarea

nu este: „Cine are dreptate și cine greșește?” Întrebarea nu este: „Cine aparține părții de aici și cine aparține părții de dincolo?” Adevărata întrebare este: „Eu mă aflu acolo unde trebuie?”

Aceasta este adevărata întrebare: „Eu mă aflu acolo unde trebuie?” Sau: „Eu sunt la locul potrivit?” Nicio altă întrebare nu contează. De fapt, la sfârșitul zilei nu contează nimic altceva decât să putem spune: „Știu că eu sunt în ordine înaintea lui Dumnezeu și mă aflu în locul în care m-a pus El.”

Dacă

El mă va muta vreodată, mă voi muta, dar nu o voi face niciodată de la mine însumi. Vedeți, dacă ne mutăm pe noi înșine dăm de bucluc. Eu cred că Dumnezeu are nevoie de mine aici. Dacă Dumnezeu are nevoie de voi într-un anumit loc, El va lucra în așa fel încât să ajungeți în locul acela. El va îngădui să aflăm aceasta și ne va muta în locul acela. Nu va trebui să folosiți mintea voastră, raționamentul vostru, intelectul vostru, nu veți avea nevoie de sfaturi de la zece oameni diferiți, ci tot ceea ce trebuie să știți este

ce

vrea Dumnezeu. Dar este un lucru pe care trebuie să-l știți fără umbră de îndoială: că Dumnezeu v-a pus în locul acela. „Știu fără umbră de îndoială că Dumnezeu mă mută aici.”

Dacă

știți aceasta fără umbră de îndoială, atunci faceți orice vă spune Dumnezeu să faceți, și toți cei de pe partea albă a tablei vor spune: „Amin! Ce mișcare bună! Nu mă așteptam la aceasta, dar ce mișcare bună! Vom vedea cum va funcționa aceasta în viitor!” Sau: „Nu am nici o idee ce face Dumnezeu, dar El este bun. El este un Tactician desăvârșit. El nu gândește numai o mișcare înainte, ci sunt gândite toate mișcările!” Nu există nici o mișcare care să-L ia prin surprindere, nici o întâmplare, nimic! El joacă jocul și-l atrage pe Diavol înăuntru, pe măsură ce-și mișcă piesele pe tabla de șah și-i întinde capcane punând toate lucrurile la locul lor, iar noi trebuie să-L lăsăm pe Dumnezeu să fie Dumnezeu și să fim cu adevărat fericiți că El este Dumnezeu.

Dar

avem o întrebare la care trebuie să răspundem: „Eu sunt în ordine cu Dumnezeu?” și: „Sunt în locul în care trebuie?” Dacă nu știți răspunsul la această întrebare, vă îndemn să-l aflați pentru că aceasta este cea mai importantă întrebare. Nu există nici un motiv pentru care să stați într-un loc și să spuneți în continuu: „Sunt în locul greșit, sunt în locul greșit, sunt în locul greșit!” Dacă sunteți siguri că nu vă aflați acolo unde trebuie, rugați-L pe Dumnezeu să vă arate locul corect, pentru că chiar dacă ne aflăm într-un loc inconfortabil... Uneori, ne regăsim pe tabla de șah și tot ceea ce vedem în jur sunt pătrățele negre sau albe. Nu este nici un prieten, nici un sprijin, nici un pion. Sunt expus în întregime, singur, și este o poziție foarte grea. Și atunci ne întrebăm: „Unde este episcopul? Unde este tura? Unde sunt pionii? De ce m-a luat și m-a pus aici?” Dacă știți că în acel timp trebuie să fiți pe acel pătrățel, nu contează câtă confuzie trece pe la urechile voastre, în inima voastră veți spune: „Dumnezeu are totul sub control, iar eu mă aflu acolo unde vrea El să fiu și totul va fi bine.” Nu există nici un motiv să vă agitați și să spuneți:

„O, Diavolul crede că mă prinde, dar
nu mă poate
prinde!”

„Cum
te vei apăra?”

„Nu
știu, dar
am încredere că dacă sunt o momeală, voi fi momeală, iar El
împuşcă
ursul.” Dacă Dumnezeu va spune: „Du-te acolo! Va veni un urs
grizzly,
iar Eu îl voi împuşca. Dar trebuie să-l scot din locul în care
se află, iar
pentru aceasta, vreau să mergi și să stai acolo, și să pari slab
și fără ajutor.” Atunci veți afla cât de mult vă încredeți
în Domnul, pentru că atunci când suntem cu toții în serviciul
divin și strigăm: „Aleluia!”, ursul va muri. El va împuşca
ursul pentru că este un Vânător desăvârșit.” Dar când te
regăsești singur, fără nici măcar un pom în care să te poți
urca, când privești în jur, iar tufișul care este la o sută de
metri depărtare, se mișcă și se aude un mormăit, iar tu nu ai pe
nimeni în jur, nici măcar un băț, o piatră sau un pom în care
să te urci. Acea
este clipa în care veți afla dacă credeți că Dumnezeu este un
Vânător bun sau nu. Acea
este clipa în care aflăm dacă Dumnezeu poate doborî ursul cu o
singură lovitură, fără ajutorul meu. Este ușor să ne simțim
tari în spatele pionilor, cu cavalerul într-o parte și regele în
alta, dar dacă El ne ia și ne
pune în mijloc, la două mutări de vrăjmaș, dintr-o dată trebuie
să credeți că Cel care mută piesele știe ce face. Cel
mai important lucru pe
care îl poate trăi un creștin este că a fost el însuși în
spatele Perdelei, L-a întâlnit pe Dumnezeu și a prins personal
descoperirea Duhului Sfânt; că a fost condus de Duhul lui Dumnezeu

În poziția din Trupul lui Hristos pe care el a obținut-o atunci. Dacă știți aceasta, nu vă mai poate birui nimic, nu mai este nimic care să vă poate scoate de unde sunteți. Nu se va întâmpla nimic pentru că Dumnezeu deține controlul. Nu mă pot gândi la o descoperire mai bună.

Dacă

nu sunteți siguri că ar trebui să fiți acolo, de ce ați dori să fiți într-o biserică doar pentru că toată familia voastră este în acea biserică? Poziția voastră în Trupul lui Hristos spune multe lucruri și are legătură cu darurile și chemarea voastră, și cu alte lucruri. De asemenea, este slujba sub care vă aflați în biserică la care mergeți. Voi trebuie să fiți așezați în Trupul lui Hristos, fiindcă fără această așezare nu puteți ajunge la înfiere. Vedeți, voi trebuie să fiți poziționați în Trup, sub o slujbă, cu darul și înzestrarea voastră, pentru ceea ce dorește Dumnezeu să faceți acolo. Dumnezeu ne-a pus acolo, aceasta este poziționarea făcută de Dumnezeu, iar noi trebuie să știm unde se află această poziționare în viața noastră deoarece noi nu suntem puși într-o biserică doar pentru că toată familia noastră este acolo. Acesta nu este un loc bun în care să-mi recunosc poziția. Eu nu trebuie să merg la biserică pentru că copiii mei le place școala duminicală de acolo, nici pentru că copiii mei au prieteni în grupul de tineri sau pentru că am crescut în această biserică. Acesta este un mod greșit de a ne afla în acea poziție.

Singurul

motiv corect este să știu că Dumnezeu m-a pus în locul acela, în care îl pot înfrunța pe Diavol în întrebările lui confuze, în zile cu îndoieli și lupte mintale. Eu pot sta în fața Diavolului și să spun: „Eu stau acolo unde m-a pus Dumnezeu, tu trebuie să dai înapoi, nu eu!”

Dar

dacă nu știm unde ne aflăm în Trupul lui Hristos, dacă nu suntem siguri, dacă stăm acolo numai din pricina familiei, atunci nu

există încredere, nu credem în poziția noastră și suntem acolo numai din pricina altcuiva.

„Stau

acolo numai pentru că nu vreau să rănesc sentimentele lor, sunt acolo pentru copiii mei, sunt acolo din cauza adolescenților sau pentru păstor. Nu vreau să rănesc sentimentele nimănui și nici să cauzez probleme.” Dacă

nu vă aflați în locul în care trebuie, aceasta este o problemă mai mare. Singurul

fel în care nu veți cauza probleme este să vă ocupați locul vostru. În această lume mare, stați acolo unde este pătratul vostru. Stați pe el! Stați acolo cu încredere și spuneți:

„Dumnezeu m-a pus aici, nu eu. Eu pot să mă uit la voi și să spun: „Dumnezeu m-a pus aici.”

Eu

am încercat să plec de multe ori. M-am pus pe genunchi și m-am rugat, am plâns și am spus: „Nu mai pot, Dumnezeule! Privește la ceea ce se petrece în biserică. Privește la copiii mei. Eu vreau să plec.” Dar nu am primit nici un răspuns de la Dumnezeu. Am făcut aceasta de trei ori și am început să gândesc rațional cu mintea. Să nu credeți că Diavolul nu este real. Am început să gândesc rațional. Diavolul

este atât de amăgitor încât folosește glasul vostru. Cuvintele lui cu glasul vostru în capul vostru, așa că va începe să spună:

„Dar copiii tăi? Ce zici de versetul acesta, de citatul acesta?

Când a vorbit cu Isus, el a folosit Scripturile. Credeți că el nu cunoaște citatele? Dar faptul că aveți un citat cu privire la un lucru, nu înseamnă că lucrul acela este în ordine. El trebuie să fie în locul potrivit, cu motivul potrivit și ținta potrivită.

Eu

voiam să plec, voiam aceasta cu ardoare și aveam motive bune. Eram îngrijorat cu privire la copiii mei care deveneau adolescenți, fiindcă atât de mulți adolescenți pleacă în lume. Este adevărul. Toți cei care vă aflați aici de mai bine de șase ani, știți că acesta este adevărul. Adolescenții trăiau vieți de

compromis și se petreceau lucruri care nu erau în ordine, iar eu voiam să ies pe ușă. Era ceea ce voiam eu, era dorința mea. Eram îngrijorat cu privire la copiii mei și la soția mea, și fiecare duminică era cea mai deprimantă zi a săptămânii. Mergeam acasă descurajat, dar Dumnezeu nu voia să mă lase să plec. Dumnezeu i-a lăsat pe unii să plece, acesta a fost harul Lui, iar eu m-am bucurat pentru ei. Niciodată nu am fost supărat pentru aceasta. Când Dumnezeu a mutat pe cineva în altă parte, eu am fost fericit și mi-am dorit să fiu în locul lui. Acesta este adevărul. Dar Dumnezeu nu m-a lăsat să plec nicăieri.

Așadar,
nu pot să vă spun că sunt aici pentru că am răbdare, deoarece singurul motiv pentru care sunt aici este că El nu m-a lăsat să plec. Cel care m-a adus aici este Dumnezeu, iar eu am făcut o promisiune, deși îmi treceau multe gânduri prin cap. Am spus: „Nu voi pleca fără ca Dumnezeu să mă ducă undeva, pentru că El m-a adus aici.” Deci, trebuie să fie Dumnezeu, nu eu. Eu nu sunt păstor pentru că vreau, fiindcă există multe zile în care nu vreau să fiu păstor, iar astăzi este una din ele. Dar eu stau aici umăr la umăr cu voi, împotriva fiecărui duh care aduce descurajare, pentru că acesta este locul în care m-a pus Dumnezeu. Acesta este pătratul în care stau și nu-i voi ceda nici un centimetru Diavolului, indiferent ce încearcă să facă el, indiferent de descurajare sau de bătălia mintală, pentru că acesta este locul în care m-a pus Dumnezeu.

Unde
v-a pus Dumnezeu pe voi? Aceasta este întrebarea. „Are El dreptate? Ar fi trebuit să facă ei aceasta? A fost bună decizia luată?” Aceasta nu contează. La sfârșitul zilei nu contează. Dumnezeu Își are copiii sub controlul Său. Credeți că El pierde controlul lucrurilor? Credeți că vreunul dintre copiii Săi i-a scăpat printre degete și a ajuns acolo unde nu ar fi trebuit să fie? Dumnezeu deține controlul absolut și totul ticăie absolut la timp. Roata lui Dumnezeu Se mișcă încet, dar sigur. Dumnezeu nu a pierdut pe niciunul dintre ai Săi. Să-L

lăsăm deci pe Dumnezeu să fie Dumnezeu.

Astfel,

întrebarea nu este: „De ce el...? De ce ea...?” Uitați aceste lucruri. Nu acestea sunt întrebările. Întrebarea este: „Am trecut eu dincolo de perdea? Am eu o descoperire personală a lui Isus Hristos? Mi s-a descoperit mie personal? M-a pus El acolo unde mă aflu acum?” Cred că trebuie să ne cercetăm și să spunem: „Mă aflu cu adevărat acolo unde vrea Domnul să fiu?” Amin! Nimeni din Trupul lui Hristos nu dorește ca un mădular al Trupului să nu fie la locul lui. Fiecare din Trupul lui Hristos dorește ca fiecare mădular să fie la locul lui. Fiți siguri că sunteți pe locul vostru. Când sunteți siguri de locul vostru, nu contează ce se petrece. Puteți afla cel mai trist lucru pe care l-ați auzit în viața voastră, cel mai dureros, fiindcă voi vă cunoașteți locul și nu vă mișcați de acolo. Eu nu mă mișc, iar dacă o fac, trebuie să-mi arate Dumnezeu unde să mă mut pentru că El m-a pus în locul în care mă aflu; El m-a adus aici și tot El trebuie să mă ducă la următorul pătrat, și apoi la următorul și la următorul pătrat. Eu nu am înțelepciunea să mă mut singur. Dumnezeu este bun, dar lucrul de care trebuie să ținem cont este să păstrăm atitudinea potrivită în orice timp. Care este atitudinea potrivită? „Eu nu sunt Dumnezeu.” Aceasta este atitudinea potrivită.

Dacă

spuneți: „Barnaba nu ar fi trebuit să facă ceea ce a făcut. Ceea ce a spus Pavel a fost justificat pentru că Marcu i-a părăsit.” Este adevărat? „Eu cred ceea ce a spus Pavel, și pe deasupra, el a fost profetul epocii, era profetul neamurilor, deci trebuie să-l ascultăm pe Pavel, aceasta a fost părerea lui. Eu cred că Barnaba a greșit și Pavel a avut dreptate.” Știți ce ați făcut prin aceasta? V-ați făcut Dumnezeu prin faptul că judecați copiii Lui. Numai Dumnezeu Își poate judeca copiii. Scriptura spune: „*Judecați-vă singuri*”,

iar dacă eşuați în a face aceasta, sunteți judecați de Domnul.
Eu nu vreau să fiu Dumnezeu, nu vreau această responsabilitate. Eu
vreau să fiu o piesă micuță pe tablă, o piesă care stă în
pătrățelul ei, cu credință și încredere; eu am stat pentru
Domnul în locul
în care
m-a pus El și nu-l voi ceda nimănui.

Să
mergem în 2
Timotei 4.
Vom începe de la versetul
9.

Noi i-am studiat pe Pavel și Barnaba și am văzut că ei au plecat
pe căi separate, au avut slujbe diferite și Barnaba a murit mai
repede. La sfârșitul slujbei sale, când Pavel a ajuns la sfârșit,
nu l-a mai amintit pe Sila în epistolele sale. Noi credem că Sila
murise, fie ca martir, fie în alt fel, iar
Barnaba murise ca martir. Astfel, în versetul
9,
i-a spus lui Timotei:

*„Caută
de vino curând la mine.*

*Căci
Dima, din dragoste pentru lumea de acum, m-a părăsit și
a plecat la Tesalonic. Crescens s-a dus în Galatia, Tit, în
Dalmația.*

*Numai
Luca este cu mine. Ia pe Marcu și
adu-l cu tine, căci el îmi este de folos pentru slujbă.”*
(v.
9-11).

Este
același Marcu. Aleluia! La sfârșitul vieții sale, Pavel a spus:

„Ia

pe Marcu și

adu-l cu tine, căci el îmi este de folos pentru slujbă.”

Credeți că Pavel îi purta ranchiună lui Marcu? Nu. Credeți că Marcu nu era credincios? Vă înșelați. La sfârșit, Pavel menționează în Epistola sa patru frați de slujbă, unul dintre ei fiind Marcu. Vedeți, noi nu putem să-l numim necredincios pe Sila, pe Pavel, pe Barnaba sau pe Marcu. Uneori trebuie să faceți un singur lucru: să-L lăsați pe Dumnezeu să fie Dumnezeu. Lăsați-L pe Dumnezeu să-Și mute piesele și să-Și reorganizeze tabla, iar la sfârșit, El va face o mișcare. Barnaba a fost îndepărtat de pe tabla de șah; Sila a fost luat de pe tabla de șah, iar Pavel era acolo și urma să se facă o mișcare. Marcu și Timotei veneau la el, iar în spatele acestor mișcări era Dumnezeu.

Niciuna

din aceste piese: Barnaba, Sila, Pavel, sau Ioan Marcu, nu erau o piesă neagră. Toți erau piese albe, iar la sfârșit, Barnaba nu mai era pe tablă, Sila nu mai era pe tablă, dar Pavel și Marcu erau încă în joc și erau de aceeași parte. Iubesc Biblia. Iubesc Cuvântul lui Dumnezeu, fiindcă El ia natura noastră umană și o zdrobește, ia mândria noastră, aroganța noastră, atitudinea noastră prin care lăsăm impresia că le știm pe toate și le nimicește, făcându-L pe Dumnezeu, Dumnezeu. De-a lungul desfășurării tuturor lucrurilor, Dumnezeu este Dumnezeu. Atunci de ce a fost o despărțire? Eu nu știu. Dumnezeu a lucrat în așa fel încât a făcut ca ei să meargă pe căi diferite. Eu nu știu de ce. Întrebați-L pe Dumnezeu când vom ajunge dincolo, fiindcă El este singurul care are toate răspunsurile. Care dintre ei nu avea Duhul Sfânt? Puteți să jucați rolul lui Dumnezeu și să-mi spuneți aceasta? Eu iubesc Cuvântul lui Dumnezeu. El este atât de bun!

Să

mergem în 1

Petru 3.8-13:

*„Încolo,
toți să fiți cu aceleași gânduri, simțind cu alții, iubind ca
frați, miloși, smeriți.*

*Nu
întoarceți
rău pentru rău, nici ocară pentru ocară; dimpotrivă,
binecuvântați,
căci la aceasta ați
fost chemați:
să moșteniți
binecuvântarea*

*„Căci
cine iubește
viața
și
vrea să vadă zile bune să-și
înfrâneze limba de la rău și
buzele de la cuvinte înșelătoare.*

*Să
se depărteze de rău și să facă binele, să caute pacea și
s-o urmărească.*

*Căci
ochii Domnului sunt peste cei neprihăniți
și
urechile Lui iau aminte la rugăciunile lor. Dar Fața
Domnului este împotriva celor ce fac răul.”*

*Și
cine vă va face rău, dacă sunteți
plini de râvnă pentru bine?”*

*Fiți
miloși și smeriți.*

Fratele

Branham a spus următoarele în mesajul „**Darurile
lui Dumnezeu își găsesc întotdeauna locul**”

din 22 decembrie 1963:

„Chiar

*dacă nu suntem de acord cu o persoană, dacă nu o putem face
frățește... Dacă în acea inimă este Hristos...”*

Vedeți,

cheia

este Hristos în inima

ta,

nu Mesajul din creierul tău.

Cauza

multor probleme este Mesajul din creierul tău, dar Hristos în inimă
este soluția tuturor problemelor.

„Dacă

*în acea inimă este Hristos, atunci indiferent cât de mult nu ești
de acord cu un om, vei continua să ai dragoste și respect pentru
el. De multe ori eu nu sunt de acord cu mulți oameni, dar cu toate
acestea, nu am întâlnit nici un om pe care să nu-l pot îmbrățișa
și să-l numesc fratele meu, chiar dacă nu am fost de acord cu el,
ci am încercat să-l ajut cât am putut. Eu nu am fost de acord cu
ceea ce crede el și*

*poate nu cred ca el... dar pot să-i arăt calea mea, așa cum mi-o
arată și el pe a lui, le punem una lângă cealaltă, le cercetăm
și vedem ce avem, într-o discuție. Oricât de departe s-ar
ajunge... noi nu trebuie să ne înfuriem niciodată, nici să dorim
să rănim sau să distrugem ceva,
ci întotdeauna ar trebui să încercăm să zidim.”*

Știați

că fratele Branham nu a încercat să-și exprime învățătura

într-un singur fel? El a spus: „*Eu*

îi voi arăta calea mea...” Aceasta

a spus-o profetul epocii, cel care a adus talmăcirea desăvârșită

a Cuvântului cu
legitimare divină și el a fost dispus să stea și să asculte.

Odată,
a fost sunat de un bărbat care i-a zis: „Frate Branham, când vei
avea timp vreau să te corectez în ceea ce privește învățatura
ta cu privire la dumnezeire.”

„Am
timp chiar acum”, a răspuns fratele Branham, „pentru că vreau
să fiu drept.” Bărbatul acela s-a dus acasă la el, iar fratele
Branham l-a lăsat să vorbească și l-a ascultat. El
nu l-a acuzat la telefon, nu i-a spus: „Nu vreau să aud ce ai de
spus, eu știu deja ceea ce cred.”

Fratele
Branham nu a avut duhul de aroganță și nici atitudinea lui. El nu
se temea că dacă va fi provocat se va prăbuși ceea ce crede, ci
era atât de încrezător în Cuvântul lui Dumnezeu, în Mesajul
acelui ceas și dorea atât de mult să fie drept, încât chiar dacă
ar fi aflat că este greșit, era gata să accepte corectarea. El a
spus: „Vino să vorbim. Eu vreau să fiu drept, vreau să fiu în
ordine.”

Credeți
că spunea aceasta doar așa sau dorea cu adevărat să fie drept?
Amin! Nu dorim noi să fim drepti? Dacă un om dorește să ne
îndrepte cu învățatura lui, să-l ascultăm, apoi să-i arătăm
calea noastră așa cum ne-a arătat-o și el pe a lui. Aceasta
a spus fratele Branham.

„...poate

pot

*să-i arăt calea mea, așa cum mi-o arată și el pe a lui, le
punem una lângă cealaltă, le cercetăm și vedem ce avem...”*

Acesta

este duhul potrivit, aceasta este atitudinea corectă.

*„Oricât
de departe s-ar ajunge... noi nu trebuie să ne înfuriem niciodată,
nici să dorim să rănim sau să distrugem ceva,
ci întotdeauna ar trebui să încercăm să zidim.”*

Pot

spune că eu
am eșuat de o mie de ori în a face aceasta, însă dorința mea
este s-o fac și eu. Poate am dat greș de multe ori, dar aceasta
este ceea ce doresc să fiu în viața mea. De ce? Pentru că doresc
ca inima mea să fie în ordine cu
Hristos, iar scopul este ca inima noastră să fie în ordine cu
Hristos.

Fratele

Branham a spus următoarele în mesajul „**Dumnezeirea
explicată**”
din anul 1961:

*„Eu
i-am spus fratelui Scism și fratelui Ness: „Pentru
a răspunde la întrebarea voastră, nu mă voi pune de partea
nimănu. Dar cât timp vă certați, niciunul nu are dreptate.”*

Aceasta

este minunat! Nu a contat cine avea dreptate, cât
timp se certau, ambii erau greșiți.
Vedeți? Dintr-o dată, învățătura rămâne pe locul doi în
spatele atitudinii. Aleluia!

Fratele

Branham a spus clar: „Nu
mă voi pune de partea nimănu. Dar cât timp vă certați, niciunul
nu are dreptate.
Amândoi
sunteți greșiți.”

El nu a spus: „Tu ai dreptate 40%, iar tu ai greșit...” Inima

trebuie să fie în ordine cu Hristos. Aceasta este pe primul loc.

„...eu

prefer să fiu greșit în învățătura mea și să fiu drept în inima mea, decât să nu am greșeală în învățatură, dar să fiu greșit în inima mea. Înțelegeți? Eu am spus: „La urma urmei, este starea inimii voastre.”

Ce

va merge rău dacă inima voastră este în ordine înaintea lui Hristos? Ce

va merge rău dacă

aveți nașterea din nou, dacă v-ați născut din nou? Dumnezeu vă va corecta, El vă va aduce o înțelegere desăvârșită. La timpul potrivit, Dumnezeu va duce Mireasa Sa la locul corect, la înțelegerea corectă, pe vârful acestui Munte, iar Ea va primi o schimbare a trupului. Când urcați pe Munte să nu uitați Ținta. Pe măsură ce urcați pe Munte, pe măsură ce acești doi frați de care v-am spus la început, urcă pe acest Munte uriaș, chiar dacă sunt departe unul de altul cum este Estul de Vest, ce se întâmplă dacă ei continuă să crească în descoperire, până la schimbarea trupului?

Eu

nu voi fi atât de arogant încât să spun: „Eu stau în vârf și vă spun vouă tuturor...”, fiindcă și eu urc alături de voi, și ceea ce vreau este să ajung în vârf în același timp în care ajungeți și voi, în timpul când va avea loc schimbarea trupului. Noi ne vom afla cu toții în același timp, în același loc și vom lăsa în urmă aceleași lucruri. Dumnezeu Se mișcă încă și face o lucrare de creștere la nivel individual.

Da,

Piatra de încheiere a venit jos, dar El își crește încă copiii individual, iar

pe măsură ce cresc în Piatra de încheiere, El îi aduce cu descoperirea desăvârșită la locul potrivit.

Să

spunem: „Doamne, nu contează dacă sunt departe de fratele meu, ca Estul de Vest, ajută-mă să continui să urc, pentru că dacă el va urca pe partea lui, iar eu pe a mea, la timpul potrivit ne vom întâlni în același punct. Dumnezeu este Cel care deține controlul. S-ar putea ca unii să cadă de pe Munte, ceea ce este în ordine pentru că Dumnezeu știe ce face. Poate unii urcă pe alt munte. Și aceasta este în ordine, pentru că Dumnezeu știe ce face.

Să

nu mă întrebați pe mine cine a căzut de pe Munte sau cine este pe muntele greșit, pentru că eu nu știu. Poate muntele greșit este pentru o vreme Muntele bun, în gândul lui Dumnezeu. Dacă în Planul lui Dumnezeu, devierea pentru o vreme, pe muntele greșit este de fapt Muntele bun, atunci El știe de ce este așa, iar noi nu putem gândi cum gândesc oamenii, ci trebuie să avem gândul lui Hristos.

Dacă

fratele meu este pe muntele greșit, poate trebuie să fie acolo, iar atunci când se va întoarce pe Muntele acesta, poate va urca atât de tare încât vă va întrece într-o clipă din cauza a ceea ce a văzut în locul greșit în care a fost. Din perspectiva deosebită pe care a câștigat-o din experiența avută pe muntele greșit, el va spune: „Acum cunosc calea”, iar când Dumnezeu îl va pune pe Muntele corect, ar putea urca pe lângă voi, deși voi v-ați uitat la individul de pe muntele greșit și ați crezut că sunteți foarte deosebiți comparativ cu el.

Încetați

să mai gândiți ca un om și spuneți: „Doamne, dă-mi gândul lui Hristos, fiindcă doresc gândul Lui. Vreau ca inima mea să fie în ordine înaintea lui Dumnezeu, fiindcă atunci totul va fi bine.” Dacă inima mea este în ordine înaintea lui Dumnezeu, iar eu sunt născut din nou, dintr-o sămânță care nu poate putrezi, prin Cuvântul lui Dumnezeu, Dumnezeu mă va pune acolo unde trebuie să fiu și voi avea parte de o schimbare în trup, și nimeni nu va

putea opri aceasta. Aceasta este poziția mea.

În

continuare, el a spus:

„...eu

prefer să fiu greșit în învățătura mea și să fiu drept în inima mea, decât să nu am greșeală în învățatură, dar să fiu greșit în inima mea.”

Să

ne gândim la aceasta. Cum vom fi bine vreodată, dacă suntem greșiți în inima noastră? Oricât de bună pare învățătura din punctul de vedere al minții, dacă inima nu este în ordine, creierul nu va avea niciodată dreptate. Dacă am o învățatură care pare bună din punctul de vedere al minții, dar sunt greșit în inima mea, nu voi fi niciodată în ordine. Inima mea trebuie să fie în ordine, iar atunci toate lucrurile se vor așeza.

„La

urma urmei, este starea inimii voastre.”

Nu

înțelegerea voastră mintală, ci starea inimii.

„Eu

am făcut o practică din a ști aceasta. Indiferent ce face un om, cât de mult este în dezacord cu mine, sau ce spune despre mine, dacă nu-l pot iubi așa cum iubesc pe oricine altcineva, și aceasta nu din datorie, știu că ceva este în neregulă cu mine.”

Acesta

este cel mai greu citat pe care l-am citit astăzi. Este o afirmație care cere moarte. De când moartea este un lucru rău pentru credincios? Dacă mor acum, am șansa să mă nasc din nou. Dacă pierd viața mea, o câștig pe a Sa. Dacă mor în trup, ajung în

dimensiunea a șasea. Moartea nu este niciodată ceva rău pentru un credincios, ci este întotdeauna un lucru bun. Mulțumim, Isuse.

În

„Dumnezeul cel Atotputernic dezvăluit înaintea noastră”

din anul 1964, scrie:

„Vedeți,

problema este că Dumnezeu ne cheamă la un Exod, ne cheamă să ieșim de după perdeaua de carne care încearcă să imite, care încearcă să se alăture bisericii; nu metodiștii, bapțiștii, prezbiterienii, toate împreună, nu bisericile penticostale. Este o problemă personală. Este între voi și Dumnezeu. Voi trebuie să intrați înăuntru, nu grupul vostru, nu biserica voastră, nu păstorul vostru, ci voi sunteți cei care trebuie să intrați înăuntru.”

Unde?

Dincolo de perdea. Fratele Branham a spus că fiecare biserică are trei feluri de credincioși. Este adevărat? Aceasta exclude grupul. Înseamnă că voi puteți fi în cea mai bună biserică ce a existat vreodată sau puteți fi în cea mai greșită, fiindcă individul este cel care este în ordine sau care este greșit înaintea lui Dumnezeu. Desigur, eu nu spun că nu are importanță la ce biserică mergem. Dumnezeu își mută piesele unde dorește El, de aceea, să nu priviți la grup și să vă încredeți în acesta. De asemenea, să nu priviți la grup și să fiți descurajați, pentru că în fiecare grup există trei feluri de credincioși.

Voi

puteți privi la un credincios și să spuneți: „Aceasta este starea bisericii”, sau puteți să priviți la un necredincios și să spuneți: „Aceasta este starea bisericii”, dar nu aceasta contează.

Cea

mai mare întrebare care se pune este: „Care este starea din această biserică?” (Fratele Chad arată spre el însuși). Care este starea aici? Am trecut eu dincolo de perdea? Eu personal am o legătură cu Dumnezeu? Sunt eu într-o legătură invizibilă cu Hristos? Este El Soțul meu? M-am căsătorit eu cu El? Am trecut eu dincolo de ușa din față, dincolo de camera de zi și de bucătărie, și am ajuns în dormitor, în intimitate cu Dumnezeu? Îl cunosc eu pe El și mă cunoaște El pe mine? Dacă trecem de aceasta, unde mai este teama? Unde este teama, grija, lupta? Atunci am atins cel mai mare Țel, iar acesta este cel mai mare câștig pentru că va rezolva toate celelalte lucruri. Noi trebuie să continuăm să-L urmăm pe Dumnezeu, pentru că este o problemă personală.

Să

mergem la Apocalipsa capitolul 10. Este ciudat că de fiecare dată când predicăm dorim să predicăm Apocalipsa 10. Vorbim despre Pavel și Barnaba, dar haideți să mergem la Apocalipsa 10. Dumnezeu este bun.

De

îndată ce vezi Mesajul, nu mai poți vedea nimic altceva. Noi știm că la începutul Apocalipsei, Ioan a fost însărcinat să scrie tot ce vedea și auzea. Noi putem vedea că pe măsură ce a trecut prin prezentarea lui Isus Hristos, în capitolul unu, apoi prin epocile bisericilor și capitolul patru, el a consemnat totul. Apoi, a trecut prin Peciți, a văzut cum Mielul a luat Cartea, în capitolul 5, apoi a văzut deschiderea Peciților în capitolul 6, a văzut calul alb care a ieșit, și tot ce a văzut a scris. A consemnat totul, ceea ce înseamnă că aceste lucruri nu erau pecetluite. Ele au fost scrise, pentru că el a scris exact ce a văzut și a auzit. Deci, această parte este descoperită. Am înțeles?

Apoi,

a ajuns la capitolul 10:

„Apoi

am văzut un alt înger puternic, care se cobora din cer învăluit într-un nor. Deasupra capului lui era curcubeul; fața

*lui era ca soarele și
picioarele lui erau ca niște
stâlpi de foc.*

*În
mână ținea
o cărticică deschisă. A pus piciorul drept pe mare și
piciorul stâng pe pământ*

*și
a strigat cu glas tare, cum răcnește
un leu. Când a strigat el, cele șapte
tunete au făcut să se audă glasurile lor.*

*Și
când au făcut cele șapte
tunete să se audă glasurile lor, eram gata să mă apuc să scriu;
și
am auzit din cer un glas, care zicea: „Pecetluiește
ce au spus cele șapte
tunete și
nu scrie ce au spus!” (v.
1-4).*

Aceasta
este taina pecetluită, nu ceea ce a scris Ioan. Ceea ce a scris el
erau simboluri, dar ele au fost descoperite. A fost un cal alb, un
cal roșu, dar când a ajuns la tălmăcirea acestor simboluri, Ioan
a vrut să facă ceea ce i se spusese să facă, adică să scrie
ceea ce auzea, ceea ce au spus cele șapte Tunete, dar
când a vrut să facă aceasta, a ieșit porunca: „Nu
scrie, pentru că va fi pecetluit!” Întrebarea care se ridică
aici este: Unde a fost pecetluit? Unde au fost pecetluite în ziua
aceea cele șapte Tunete? Ioan nu a scris nimic altceva, nu a scris
alte simboluri, ci a pecetluit totul. Unde a fost pecetluit? În
Ioan.

Ioan a auzit Tunetele, a avut descoperirea lor și a știut exact ce
au spus ele. Dar El i-a spus: „Pecetluiește!” Cum le-a pecetluit

Ioan? Le-a

păstrat în inima lui. Tunetele au fost pecetluite în Ioan.

Ce

este deschiderea Pecetilor? Fratele Branham ne-a spus că
deschiderea

Pecetilor este descoperirea lui Hristos. Taina celor șapte Tunete a
fost descoperirea Pecetilor, a fost descoperirea lui Hristos, care a
deschis toată Cartea.

Așadar,

Taina

întregii Cărți și Taina lui Hristos era în inima lui Ioan.

Acum

înțelegeți de ce trebuie să fie inima în ordine? Cele șapte

Tunete au fost predicate în Jeffersonville, în anul 1963. Atunci,

el

a predicat cele șapte Tunete, care sunt descoperirea simbolurilor
din cadrul celor șapte Peceti.

Astfel,

fratele Branham a spus: „El

*a descoperit Pecetile și le-a dat mesagerului al șaptelea al celei
de-a șaptea epoci a Bisericii, iar el le-a dat bisericii.”*

Unde

este Taina lui Isus Hristos acum? Să nu-mi spuneți că este în

Cartea pecetluită cu șapte Peceti. Taina

celor șapte Tunete conținea Taina întregii Scripturi, iar Biblia

este consemnarea scrisă a lui Isus Hristos.

Așadar,

descoperirea Pecetilor înseamnă descoperirea lui Hristos. Și unde

este Taina descoperirii lui Isus Hristos acum? În

inima Miresei.

Iar acum, Ea trece prin viață trăind Taina celor șapte Tunete,

trăind Taina lui Isus Hristos; o trăiește, o face trup, acolo

fiind Viața trăită a lui Isus Hristos. De

aceea, tot ce contează este să
avem inima în ordine.

De

ce s-au auzit cele șapte Tunete? Ca
să întoarcă inimile noastre înapoi la credința părinților.

Acest

Mesaj este despre punerea în rânduală a inimilor noastre.
Nu a minții noastre, ca să ne purtăm plini de aroganță și
mândrie că noi le știm pe toate și cu un aer de superioritate
față de toți: „Tu ar trebui să fii aici pentru că ești în
locul greșit...” Vă rog. Este nevoie de gândul lui Hristos ca să
spunem: „Dumnezeu deține controlul. Eu mă aflu în locul în care
m-a chemat El să fiu și am descoperirea în inima mea, așa că am
datoria să trăiesc Viața lui Isus Hristos.” Acesta
este Mesajul!

Poate

spuneți: „Tunetele nu au fost descoperite încă”, dar vă
înșelați pentru că Ioan , care era un simbol al Miresei, le-a
știut. Această Taină nu a fost niciodată pentru profet, ci a fost
întotdeauna pentru Mireasă, și trebuie luată, mâncată și
digerată, pentru a deveni una cu Ea, iar după aceea profețită din
nou.

„Păi,

eu le-am spus care sunt Pecețile!” Nu aceasta înseamnă a profeți
din nou. Puteți folosi sau nu cuvinte, dar voi trebuie să profețiți
din nou acest Mesaj. Poate nu va fi nevoie să spuneți mult, dar voi
tot profețiți descoperirea celor șapte Tunete, pentru că Duhul
profeției este mărturia lui Isus Hristos, este a-L mărturisi pe
El.

Care

este cea mai bună cale de a-L mărturisi pe Hristos? Să-L
lăsăm pe El să-Și trăiască Viața prin noi.

Aceasta este mărturia lui Isus Hristos. Nu este o viață pe care o
trăim noi, deoarece

atunci când trecem dincolo de perdea și avem intimitate cu El, vom deveni însărcinați cu Viața lui Isus Hristos. Atunci nu va mai fi o viață trăită de noi, ci este Viața pe care o trăiește El prin noi. Iar duhul profeției este mărturia lui Isus Hristos, este Viața arătată a lui Isus Hristos, este însărcinarea dată Miresei în Apocalipsa 10.

Nu

este despre: „Eu știu cutare, cutare și cutare...” Trăiți! Voi știți aceste lucruri, dar le puteți trăi? Aceasta este întrebarea. Să întoarcă inimile noastre înapoi, acolo unde putem trăi aceste lucruri astfel încât Pavel și Barnaba se pot despărți fără ca unul să-l vorbească de rău pe celălalt. Ei nu au fost de acord unul cu celălalt, dar care dintre ei îl avea pe „Așa vorbește Domnul?” Scriptura nu spune că vreunul dintre ei a spus: „Așa vorbește Domnul!” Sila nu a spus niciodată nimic. Ei au ajuns la o concluzie diferită și au mers pe căi separate, dar niciunul dintre ei nu și-a pierdut poziția în Împărăția lui Dumnezeu. Iar când Pavel a ajuns la sfârșitul călătoriei sale, după moartea lui Sila, după ce el și Barnaba au adormit, i-a spus lui Timotei: „Du-te și adu-l pe Marcu, fiindcă el este un tovarăș se slujbă.” Aceasta a spus și în Epistola către Filimon: „Aduceți-l la mine pentru că îmi este de folos în slujbă.

Aceasta

este Viața lui Isus Hristos. Aceasta este Viața pe care doresc s-o trăiesc. Poate greșesc de zece ori pe zi, dar dorința mea este să trăiesc Viața Lui. Poate viața mea nu arată bine, dar acesta este scopul meu, aceasta este Viața pe care doresc s-o trăiesc. Putem sta pe străzi și să strigăm până când ne albăstrim la față, spunând ceea ce spun casetele, putem să tăiem, să lovim, să dam nume, etc., dar aceasta este manifestarea lui Isus Hristos? Aceasta este descoperirea celor șapte Tunete făcute vii în Mireasă? Nu!

Eu

vreau ca inima mea să fie întoarsă înapoi, vreau ca inima mea să fie în ordine cu Hristos. Slăvit să fie Domnul!

Astăzi

avem un eveniment deosebit. Callie Rose dorește să fie botezată în
Numele Domnului Isus Hristos. Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru

aceasta. Ea

s-a rugat și a știut

că astăzi este ziua pe care i-a pus-o Domnul pe inimă ca să facă
botezul. Amin!